

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

9 päivänä syyskuuta 2021 *

[29.9.2021 annetulla määräyksellä oikaistu teksti]

Ennakkoratkaisupyyntö – Verotus – Energiatuotteiden ja sähkön verotus – Direktiivi 2003/96/EY – 17 artiklan 1 kohdan a alakohta – Energiatuotteiden ja sähkön käytöstä energiaintensiivisten yritysten hyväksi myönnettävät verohuojennukset – Valinnainen huojennus – Sellaisten maksujen ja verojen palauttamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt, jotka on kannettu tässä direktiivissä jäsenvaltioille annetun mahdollisuuden perusteella annettujen kansallisen oikeuden säännösten vastaisesti – Korkeiden maksaminen – Yhdenvertaisen kohtelun periaate

Asiassa C-100/20,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Bundesfinanzhof (liittovaltion ylin verotuomioistuin, Saksa) on esittänyt 19.11.2019 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 26.2.2020, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

XY

vastaan

Hauptzollamt B,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja E. Regan sekä tuomarit M. Ilešič, E. Juhász (esittelevä tuomari), C. Lycourgos ja I. Jarukaitis,

julkisasiamies: M. Szpunar

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– [sellaisena kuin se on oikaistuna 29.9.2021 annetulla määräyksellä] XY, edustajanaan L. Jesse, Rechtsanwalt,

* Oikeudenkäyntikieli:saksa.

- Hauptzollamt B, asiamiehenään G. Rittenauer,
- Saksan hallitus, asiamiehinään J. Möller ja S. Heimerl,
- Euroopan komissio, asiamiehinään A. Armenia ja R. Pethke,

kuultuaan julkisasiamiehen 12.5.2021 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,
on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee energiatuotteiden ja sähkön verotusta koskevan yhteisön kehyksen uudistamisesta 27.10.2003 annetun neuvoston direktiivin 2003/96/EY (EUVL 2003, L 283, s. 51) 17 artiklan 1 kohdan a alakohdan tulkintaa.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat XY ja Hauptzollamt B (B:n päätullitoimipaikka, Saksa) ja joka koskee XY:n sähkönkulutuksen verotusta koskevaa veronoikaisua ja erityisesti XY:n vaatimusta koron maksamisesta sen aiheuttomasti maksamalle ja sille tämän vuoksi palautetulle sähköveron määrälle.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

- 3 Direktiivin 2003/96 johdanto-osan kolmannessa, neljännessä ja viidennessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:
 - ”(3) Sisämarkkinoiden moitteeton toiminta ja yhteisön muiden politiikkojen tavoitteiden toteutuminen edellyttävät, että useimpien energiatuotteiden osalta, sähkö, maakaasu ja hiili mukaan luettuina, vahvistetaan verotuksen vähimmäistasot yhteisön tasolla.
 - (4) Merkittävät erot jäsenvaltioiden energiaverotuksen osalta soveltamien kansallisten verotasojen välillä voivat osoittautua haitallisiksi sisämarkkinoiden moitteettomalle toiminnalle.
 - (5) Kansallisissa verotasoissa nykyisin esiintyviä eroja voidaan tasoittaa vahvistamalla asianmukaiset yhteisön vähimmäisverotaset.”
- 4 Saman direktiivin 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on kannettava energiatuotteista ja sähköstä veroa tämän direktiivin mukaisesti.”

5 Mainitun direktiivin 5 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltiot voivat soveltaa eriytettyjä verokantoja verovalvonnan alaisina seuraavissa tapauksissa, jos ne noudattavat tässä direktiivissä säädettyjä vähimmäisverotasoja ja ovat [unionin] oikeuden mukaisia:

- kun eriytetyt verokannat liittyvät suoraan tuotteen laatuun,
- kun eriytetyt verokannat riippuvat sähkön ja lämmitystarkoituksiin käytettävien energiatuotteiden määrällisistä kulutustasoista,
- seuraavia käyttötarkoituksia varten: paikallinen julkinen henkilöliikenne (taksit mukaan lukien), jätteiden keruu, asevoimat ja julkinen hallinto, vammaiset ja sairasaautot,
- 9 ja 10 artiklassa tarkoitettujen energiatuotteiden ja sähkön yrityskäytön ja muun kuin yrityskäytön välillä.”

6 Saman direktiivin 17 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Edellyttäen, että tässä direktiivissä säädettyjä verotuksen vähimmäistasoja noudatetaan keskimäärin kunkin yrityksen osalta, jäsenvaltiot voivat soveltaa verohuojennuksia lämmitykseen sekä 8 artiklan 2 kohdan b ja c alakohdan mukaisiin tarkoituksiin käytettäviin energiatuotteisiin sekä sähkön seuraavissa tapauksissa:

a) energiaintensiivisen yrityksen hyväksi

’Energiaa vaativalla yrityksellä’ [oikeammin: energiaintensiivisellä yrityksellä] tarkoitetaan 11 artiklassa tarkoitettua liiketoimintayksikköä, jossa energiatuotteiden ja sähkön ostot ovat vähintään 3,0 prosenttia tuotantoarvosta tai kannettava kansallinen energiaveron vähintään 0,5 prosenttia jalostusarvosta. Jäsenvaltiot voivat soveltaa tämän määritelmän rajoissa muita tiukempia perusteita, esimerkiksi myynnin arvoa, tuotantoprosessia ja alaa koskevia määritelmiä.

’Energiatuotteiden ja sähkön ostoilla’ tarkoitetaan yrityksessä ostetun tai siinä tuotetun energian tosiasiallisia kustannuksia. Niihin kuuluvat ainoastaan sähkö, lämpö ja lämmitykseen tai 8 artiklan 2 kohdan a ja b alakohdan mukaisiin tarkoituksiin käytettävät energiatuotteet. Kaikki verot kuuluvat näihin kustannuksiin lukuun ottamatta vähennyskelpoista arvonlisäveroa.

’Tuotantoarvolla’ tarkoitetaan liikevaihtoa, mukaan lukien tuotteen hintaan suoraan liittyvät tuet, johon lisätään tai josta vähennetään muutokset lopullisten tuotteiden varastoissa, meneillään olevissa töissä sekä jälleenmyytäviksi ostetuissa tavaroissa ja palveluissa, mistä vähennetään jälleenmyytävien tavaroiden ja palvelujen hankintakustannukset.

’Jalostusarvolla’ tarkoitetaan viennin sisältävää arvonlisäverollista kokonaisliikevaihtoa, josta vähennetään tuonnin sisältävät arvonlisäverolliset kokonaisostot.

Jäsenvaltioille, jotka soveltavat nykyisin sellaisia kansallisia energiaverojärjestelmiä, joissa energiavaltaiset yritykset määrittävät muiden perusteiden mukaisesti kuin energiakustannukset verrattuna tuotantoarvoon ja kannettava kansallinen energiaveron verrattuna lisäarvoon, myönnetään a alakohdan ensimmäisessä alakohdassa säädettyyn määritelmään mukautumista varten siirtymäaika enintään 1 päivään tammikuuta 2007 asti;

- b) kun yritysten tai yritysten yhteenliittymien kanssa tehdään sopimuksia tai kun sovelletaan päästöoikeusjärjestelmiä tai vastaavia järjestelyjä, jos niiden tarkoituksena on ympäristönsuojelutavoitteiden saavuttaminen tai energiatehokkuuden parantaminen.
2. Poiketen siitä, mitä 4 artiklan 1 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat soveltaa nollaverotusta 2 artiklassa tarkoitettuihin energiatuotteisiin ja sähköön, kun niitä käytetään tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettussa energiaintensiivisessä yrityksessä.
3. Poiketen siitä, mitä 4 artiklan 1 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat soveltaa enintään 50 prosenttia tässä direktiivissä säädettyjä vähimmäistasoja alemmaa verokantaa 2 artiklassa tarkoitettuihin energiatuotteisiin ja sähköön, kun niitä käytetään 11 artiklassa tarkoitetuissa liiketoimintayksiköissä, jotka eivät ole energiaintensiivisiä tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettulla tavalla.
4. Edellä 2 ja 3 kohdassa tarkoitetuista mahdollisuuksista hyötyvien yritysten on tehtävä 1 kohdan b alakohdan mukaisesti sopimuksia, osallistuttava päästöoikeusjärjestelmiin tai tehtävä vastaavia järjestelyjä. Sopimusten, osallistumisen päästöoikeusjärjestelmiin tai vastaavien järjestelyjen on johdettava ympäristötavoitteiden saavuttamiseen tai parempaan energiatehokkuuteen, jotka jotakuinkin vastaavat sitä, mikä olisi saavutettu, jos olisi noudatettu standardoituja yhteisön vähimmäisverokantoja.”
- 7 Direktiivin 2003/96 7, 15, 16 ja 19 artiklan mukaan jäsenvaltiot voivat lisäksi soveltaa näissä artikloissa mainituissa tapauksissa vapautuksia tai verotasoja koskevia huojennuksia.
- 8 Mainitun direktiivin 21 artiklan 5 kohdan ensimmäisessä virkkeessä säädetään seuraavaa:
”Sovellettaessa [valmisteveron alaisia tuotteita koskevasta yleisestä järjestelmästä sekä näiden tuotteiden hallussapidosta, liikkumisesta ja valvonnasta 25.2.1992 annetun neuvoston] direktiivin 92/12/ETY [(EYVL 1992, L 76, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 20.7.2000 annetulla neuvoston direktiivillä 2000/47/EY (EYVL 2000, L 193, s. 73)] 5 ja 6 artiklaa sähkö ja maakaasu ovat verotettavia tuotteita, ja verosaatava syntyy jakelijan tai jälleenjakelijan toimittaessa tuotteen.”
- Saksan oikeus**
- 9 Saksassa 24.3.1999 annetun sähköverolain (Stromsteuergesetz; BGBl. 1999 I, s. 378 ja BGBl. 2000 I, s. 147), sellaisena kuin se on muutettuna 19.12.2008 annetulla lailla (BGBl. 2008 I, s. 2794) (jäljempänä StromStG), 3 §:ssä, jonka otsikko on ”Veron suuruus”, säädetään seuraavaa:
”Veron suuruus on 20,50 euroa megawattitunnilta.”
- 10 StromStG:n 9 §:n, jonka otsikko on ”Verovapautukset ja verohuojennukset”, 3 momentissa säädetään seuraavaa:
”Sähköön sovelletaan 2 momentin 2 kohdassa mainittuja tapauksia lukuun ottamatta alennettua verokantaa, jonka suuruus on 12,30 euroa megawattitunnilta, jos tuotantoteollisuuden tai maa- ja metsätalouden yritys käyttää sähköä yrityksen tarpeisiin eikä tätä sähköä ole vapautettu verosta 1 momentin nojalla.”

Pääasian oikeudenkäynti ja ennakkoratkaisukysymys

- 11 XY on tuotantoteollisuuden yritys, joka otti vuonna 2010 toimintansa yhteydessä jakeluverkosta sähköä akkujen lataamista varten.
- 12 XY ilmoitti otetun sähkön määrän vuodelta 2010 antamassaan sähköveroilmoituksessa omaan kulutukseen käytettynä sähkönä ja valitsi StromStG:n 9 §:n 3 momentissa säädetyn alennetun verokannan. B:n päätullitoimipaikka sovelsi kuitenkin vastaavassa verotuspäätöksessä sähköveron yleistä verokantaa, minkä XY riitautti oikaisuvaatimuksessaan.
- 13 Sen jälkeen, kun vuotta 2006 koskevassa oikeudenkäynnissä oli todettu, että StromStG:n 9 §:n 3 momentissa säädettyä alennettua verokantaa voitiin soveltaa, B:n päätullitoimipaikka päätti muuttaa vuotta 2010 koskenutta päätöstään, ja koska se päättyi lopulta siihen, että XY:llä oli oikeus vaatia kyseisen verokannan soveltamista, se oikaisi 27.8.2013 XY:n verotuspäätöksen ja palautti tämän vuoden 2010 osalta aiheettomasti maksaman määrän.
- 14 XY vaati joulukuussa 2014, että vuodelta 2010 palautetulle määrälle oli vahvistettava korkoa, mistä B:n päätullitoimipaikka kieltäytyi.
- 15 Finanzgericht (verotuomioistuin, Saksa) hylkäsi XY:n nostaman kanteen, jossa se vaati koron maksamista, sillä perusteella, että XY:llä ei ollut tähän oikeutta unionin oikeuden eikä Saksan oikeuden nojalla. Kyseisen tuomioistuimen mukaan on niin, että palautettavalle määrälle ei ole erityisesti unionin oikeuden mukaan maksettava korkoa. Yhtäältä sähkön ottaminen akkujen lataukseen ei kuulu direktiivin 2003/96 soveltamisalaan. Toisaalta pääasiassa kyseessä olevan verohuojennuksen soveltaminen oli joka tapauksessa valinnaista, joten unionin oikeudessa ei vaadita, että sen palauttamistapauksessa olisi maksettava korkoa.
- 16 XY teki tästä tuomiosta Revision-valituksen Bundesfinanzhofiin (liittovaltion ylin verotuomioistuin, Saksa), joka on ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin. XY katsoo, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden vastaisesti kannettujen verojen ja maksujen palauttamistapauksessa on maksettava korkoa myös silloin, kun niissä on kyse valinnaisten verohuojennusten soveltamisesta. Lisäksi akun lataus on palautettavissa oleva toimenpide, joka kuuluu direktiivin 2003/96 soveltamisalaan.
- 17 Toisin kuin Finanzgericht, Bundesfinanzhof katsoo, että XY:n toiminta kuuluu direktiivin 2003/96 soveltamisalaan, ja se pohtii ainoastaan sitä, onko aiheettomasti maksetulle ja XY:lle palautetulle sähköveron määrälle maksettava korkoa.
- 18 Tässä tilanteessa Bundesfinanzhof on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko aiheettomasti vahvistetun sähköveron palauttamisvaatimukselle maksettava unionin oikeuden mukaan korkoa, kun sähköveron alennus perustuu direktiivin 2003/96 17 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädettyyn valinnaiseen verohuojennukseen ja liian korkeaksi vahvistettu vero johtuu käsiteltävässä asiassa yksinomaan sellaisen kansallisen säännöksen virheellisestä soveltamisesta, joka on annettu mainitun direktiivin 17 artiklan 1 kohdan a alakohdan täytäntöön panemiseksi?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

- 19 Aluksi on todettava yhtäältä, että Saksan hallitus lausuu – oikeudenkäyntiväitettä esittämättä – huomautuksissaan, että ensinnäkin akkuihin varastointia varten toimitettua sähköä on direktiivin 2003/96 21 artiklan 5 kohdan mukaan verotettava myöhemmin kolmansille osapuolille tapahtuvan jakelun yhteydessä tai myös silloin. Tämä näkemys poikkeaa ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen lähtökohdasta, jonka mukaan sähkön toimittaminen akkuihin varastoitavaksi on kyseisen veron ainoa verotettava tapahtuma.
- 20 Nämä huomautukset eivät vaikuta esitetyn kysymyksen tutkittavaksi ottamiseen.
- 21 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan olettamana on nimittäin, että kansallisen tuomioistuimen niiden oikeudellisten seikkojen ja tosiseikkojen perusteella, joiden määrittämisestä se vastaa ja joiden paikkansapitävyyden selvittäminen ei ole unionin tuomioistuimen tehtävä, esittämällä unionin oikeuden tulkintaan liittyvillä kysymyksillä on merkitystä asian ratkaisun kannalta. Unionin tuomioistuin voi jättää tutkimatta kansallisen tuomioistuimen esittämän pyynnön ainoastaan, jos on ilmeistä, että pyydetyllä unionin oikeuden tulkitsemisella ei ole mitään yhteyttä kansallisessa tuomioistuimessa käsiteltävän asian tosiseikkoihin tai kohteeseen, jos kyseinen ongelma on luonteeltaan hypoteettinen tai jos unionin tuomioistuimella ei ole tiedossaan niitä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, jotka ovat tarpeen, jotta se voisi antaa hyödyllisen vastauksen sille esitettyihin kysymyksiin ja jotta se ymmärtäisi syyt, joiden vuoksi kansallinen tuomioistuin katsoo tarvitsevansa vastaukset näihin kysymyksiin, jotta se voi ratkaista siinä vireillä olevan oikeusriidan (tuomio 10.12.2018, Wightman ym., C-621/18, EU:C:2018:999, 27 kohta ja tuomio 12.12.2019, Slovenské elektrárne, C-376/18, EU:C:2019:1068, 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 22 Esitetystä kysymyksestä ilmenee, että sillä on yhteys kansallisessa tuomioistuimessa käsiteltävän asian tosiseikkoihin ja kohteeseen, vaikka oikeusriidan kohteena ei ole direktiivin 2003/96 säännösten tulkinta vaan sellaisen veron palauttamisen edellytykset, joka on kannettu kansallisen säännöksen, jolla kyseisessä direktiivissä säädetty mahdollisuus on pantu täytäntöön, virheellisen soveltamisen perusteella.
- 23 Toisaalta Saksan hallitus esittää, että esitetystä kysymyksessä on viitattu virheellisesti direktiivin 2003/96 17 artiklan 1 kohdan a alakohtaan eikä sen 5 artiklan neljänteen luetelmakohtaan.
- 24 Kuten julkisasiamies on huomauttanut ratkaisuehdotuksensa 56 kohdassa, tästä on todettava, että sekä direktiivin 2003/96 17 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädettyt verohuojennukset energiaintensiivisten yritysten hyväksi että saman direktiivin 5 artiklan neljännessä luetelmakohdassa tarkoitettu verokantojen eriyttäminen sähkön yrityskäytön tai muun kuin yrityskäytön perusteella ovat jäsenvaltioille valinnaisia. Esitettyyn kysymykseen sisältyvän oikeudellisen ongelman ratkaisemisella voi näin ollen olla vaikutusta kansallisessa tuomioistuimessa käsiteltävän asian ratkaisuun siitä riippumatta, minkä oikeudellisen perustan perusteella Saksan lainsäätäjä on ottanut käyttöön mainittujen verokantojen eriyttämisen.
- 25 Tässä tilanteessa on katsottava, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee, edellytetäänkö unionin oikeudessa, että sellaisen sähköveron määrän, joka on kannettu aiheuttomasti soveltaen virheellisesti kansallista säännöstä, joka on annettu direktiivissä 2003/96 jäsenvaltioille annetun mahdollisuuden perusteella, palauttamistapauksessa tälle määrälle on maksettava korkoa.

- 26 On palautettava mieleen, että unionin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että oikeus saada takaisin sellaiset verot, jotka jäsenvaltio on kantanut unionin oikeuden vastaisesti, seuraa niistä oikeuksista, joita yksityisille on annettu unionin oikeussäännöillä, sellaisena kuin unionin tuomioistuin on näitä oikeussääntöjä tulkinnut, ja täydentää näitä oikeuksia. Jäsenvaltiolla on siten lähtökohtaisesti velvollisuus palauttaa unionin oikeuden vastaisesti kannetut verot (tuomio 19.7.2012, Littlewoods Retail ym., C-591/10, EU:C:2012:478, 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 23.4.2020, Sole-Mizo ja Dalmandi Mezőgazdasági, C-13/18 ja C-126/18, EU:C:2020:292, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 27 Lisäksi unionin tuomioistuin on myös katsonut, että kun jäsenvaltio on kantanut veroja unionin oikeuden vastaisesti, yksityisillä on oikeus saada takaisin sekä aiheettomasti peritty vero että tälle jäsenvaltiolle maksetut tai sen pidättämät rahamäärät, jotka ovat suorassa yhteydessä tähän veroon. Tähän kuuluvat myös menetykset, jotka aiheutuvat siitä, että rahamäärät eivät olleet käytettävissä sen vuoksi, että vero vaadittiin maksettavaksi ennenaikaisesti. Kyseisestä oikeuskäytännöstä ilmenee, että jäsenvaltioiden velvollisuus palauttaa unionin oikeuden vastaisesti kannettujen verojen määrät korkoineen perustuu unionin oikeuteen (tuomio 19.7.2012, Littlewoods Retail ym., C-591/10, EU:C:2012:478, 25 ja 26 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 23.4.2020, Sole-Mizo ja Dalmandi Mezőgazdasági, C-13/18 ja C-126/18, EU:C:2020:292, 35 ja 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 28 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 74 kohdassa, velvollisuus koron maksamiseen unionin oikeuden vastaisesti kannetun veron määrälle on olemassa myös silloin, kun tämä unionin oikeuden vastainen veron kantaminen johtuu unionin oikeuden yleisten periaatteiden noudattamatta jättämisestä.
- 29 On palautettava mieleen, että direktiivin 2003/96 tavoitteena on, kuten sen johdanto-osan kolmannelta, neljänneltä ja viidenneltä perustelukappaleesta ja 1 artiklasta käy ilmi, energiatuotteiden ja sähkön yhdenmukaisen verotusjärjestelmän vahvistaminen (ks. vastaavasti tuomio 3.12.2020, Repsol Petróleo, C-44/19, EU:C:2020:982, 21 kohta).
- 30 Unionin lainsäätäjä on antanut tässä järjestelmässä muun muassa kyseisen direktiivin 5, 7, 15, 16, 17 ja 19 artiklan nojalla jäsenvaltioille useita mahdollisuuksia ottaa käyttöön eriytettyjä verokantoja, verovapautuksia tai verohuojennuksia; nämä mahdollisuudet ovat tällä direktiivillä käyttöön otetun yhdenmukaistetun verotusjärjestelmän erottamaton osa.
- 31 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan jäsenvaltioiden on käyttäessään niillä näiden artiklojen perusteella olevaa harkintavaltaansa noudatettava unionin oikeutta ja sen yleisiä oikeusperiaatteita ja erityisesti yhdenvertaisen kohtelun periaatetta (ks. vastaavasti tuomio 30.1.2020, Autoservizi Giordano, C-513/18, EU:C:2020:59, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Lisäksi tämä vaatimus koskee sekä toimenpiteitä, joissa tätä harkintavaltaa käytetään, että niiden soveltamista.
- 32 Yhdenvertaisen kohtelun periaate edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tilanteita ei kohdella eri tavalla eikä erilaisia tilanteita kohdella samalla tavalla, ellei tällaista kohtelua voida objektiivisesti perustella (tuomio 30.1.2020, Autoservizi Giordano, C-513/18, EU:C:2020:59, 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 33 Tältä osin on todettava, että sellaisen talouden toimijan tilanne, johon sovelletaan sähköveron alennettua verokantaa direktiivissä 2003/96 säädetyn mahdollisuuden täytäntöönpanemiseksi annetun kansallisen oikeuden säännöksen perusteella ja jolta on kannettu tätä veroa

aiheettomasti, on aiheettomasti kannetun veron määrän ja vastaavan palauttamisvelvollisuuden osalta rinnastettavissa sellaisen talouden toimijan tilanteeseen, johon sovelletaan tämän veron yleistä verokantaa kyseisen direktiivin säännöksen nojalla ja jolta on kannettu tätä veroa aiheettomasti.

- 34 Näitä kahta tilannetta ei pitäisi kohdella eri tavalla, mikä merkitsee palauttamistapauksessa velvollisuutta maksaa korkoa aiheettomasti kannetun veron määrälle.
- 35 Talouden toimijoiden välinen vertailu on nimittäin tehtävä sen mukaan, ovatko ne kärsineet tämän tuomion 27 kohdassa tarkoitettulla tavalla menetyksistä, jotka aiheutuvat siitä, että rahamäärät eivät olleet käytettävissä sen vuoksi, että veron maksamista vaadittiin virheellisesti, ja näin on siitä riippumatta, sovelletaanko talouden toimijoihin kyseisen veron yleistä verokantaa vai alennettua verokantaa, koska molemmat verokannat kuuluvat direktiivillä 2003/96 käyttöön otettuun yhteen ja samaan yhdenmukaistettuun järjestelmään.
- 36 Kaikkien edellä esitettyjen seikkojen perusteella esitettyyn kysymykseen on vastattava, että unionin oikeudessa edellytetään, että sellaisen sähköveron määrän, joka on kannettu aiheettomasti soveltaen virheellisesti kansallista säännöstä, joka on annettu direktiivissä 2003/96 jäsenvaltioille annetun mahdollisuuden perusteella, palauttamistapauksessa tälle määrälle on maksettava korkoa.

Oikeudenkäyntikulut

- 37 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (viides jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Unionin oikeutta on tulkittava siten, että siinä edellytetään, että sellaisen sähköveron määrän, joka on kannettu aiheettomasti soveltaen virheellisesti kansallista säännöstä, joka on annettu energiatuotteiden ja sähkön verotusta koskevan yhteisön kehityksen uudistamisesta 27.10.2003 annetussa neuvoston direktiivissä 2003/96/EY jäsenvaltioille annetun mahdollisuuden perusteella, palauttamistapauksessa tälle määrälle on maksettava korkoa.

Allekirjoitukset